

Ur recension av

C Eriksson solo

ETC.nu, 5 oktober 2007

(...)

Under kvällen undersöker han scenens möjligheter. Vi får följa med på en resa från poesiafton via seminarium och kongress till teater och musikal. Detta är den tunna röda tråd han balanserar på, den lille mannen där framme som kommer oss så nära när han mellan rollerna låter oss se honom själv. Tror vi. Inte vet jag, men det har heller ingen betydelse om det är sant eller inte. Känslan av att det är den riktiga lilla människan Claes som står där är påtaglig och gör hela teatern till ett vardagsrum. Vi i publiken blir hans vänner och han blir vår. Vi blir så lika. De dåliga vitsarna han drar i dessa mellanrum skulle vi själva kunna använda. Sedan blir det på låtsas igen och vi skrattar något alldeles vansinnigt åt figurer som poeten Allegro Bläck, professor Köttberg och dubbelroller som Kulvert och Gerda Dropp. För att inte tala om de liberala tankesmederna Jerry Arnevold och Perry Skåp. Claes plastik, mimik, röster och dialekter känner vi igen men det gör ingenting för det är fortfarande roligt. Det är roligt men inte ytligt och det är det som gör det så bra. Ärligheten i hans uppsåt, förmågan att roa med ett politiskt budskap, utan att det blir vare sig svart eller dogmatiskt utan bara mänskligt och begripligt. Jag inser att detta är något jag saknat och längtat efter, bland alla tomma ironier och shower utan djup.

(...)